

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Ing. Bc. M. Š.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Kolín, Legerova 148

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, čj. KUKHK-3050/DS/2017/SR

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „magistrát“) ze dne 9. 11. 2016, čj. MMHK/222844/2016, sp. zn. P/2369/2016/OS1/Číž, výrok tohoto rozhodnutí částečně změnil vypuštěním věty „Řidič s přestupkem souhlasil.“ a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona

- č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a připomněl právní úpravu postupu při zjišťování skutkového stavu v intencích zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že žalobce se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a to tak, že dne 16. 7. 2016 v 13:34 hodin bylo v Holohlavech u hasičské zbrojnice ve směru na Hradec Králové zastaveno osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, registrační značky x, když v 13:31 hodin na silnici I. třídy č. 33 u ARKUSU ve směru na Hradec Králové byla uvedenému motorovému vozidlu naměřena měřičem rychlosti RAMER 10C rychlost mimo obec 149 km/hod. (po odečtení tolerance radaru při zvážení možné odchylky silničního měřidla $\pm 3\%$) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod.
 3. V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně naplnil zákonné požadavky pro tento druh rozhodnutí, přezkoumatelným způsobem specifikoval místo spáchání přestupku a rozhodnutí označil za přesvědčivé a přezkoumatelné.
 4. Podrobně se vyjádřil k námitce, že je nutno postavit nade vší pochybnost, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a zhodnotil dokazování provedené správním orgánem I. stupně. Zrekapituloval výpovědi dvou svědků vyslechnutých v průběhu správního řízení, tj. výpovědi policistů provádějících kontrolu. Dle žalovaného svědecké výpovědi tvoří s ostatními podklady důkazní řetězec, ze kterého lze dovodit zavinění žalobce. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících důkazů spolehlivě prokazuje všechny okolnosti spáchaného skutku majícího znaky skutkové podstaty přestupku a dle žalovaného je postaveno najisto, že se jednání dopustil právě žalobce.
 5. K námitce neprokázání materiálního znaku přestupku žalovaný podal definici přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), rozebral formální a materiální znak přestupku a dovodil, že oba tyto znaky byly v dané věci naplněny. Závěrem se žalovaný podrobně zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou, odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy a mající dostatečný výchovný účinek.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
7. Předně žalobce konstatoval, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech, protože došlo k významnému porušení jeho práva na obhajobu a v příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci, tedy že došlo k nedostatečnému „zajištění věci“ (žalobce má zřejmě na mysli nedostatečné „zjištění“ skutkového stavu věci). Vyslovil nesouhlas

- s tím, že žalovaný postavil najisto skutečnost, že se měl žalobce jednoznačně dopustit předmětného přestupkového jednání, přestože toto od začátku řízení popírá i s ohledem a místo spáchání přestupku a následnou silniční kontrolu. Důkazy, na základě kterých správní orgán dospěl k tomu, že osoba přestupce je jednoznačně zjištěna, nejsou dle žalobce v uceleném řetězci, neboť není zjevné ani přesné místo spáchání přestupku. Popis místa s užitím místních názvů „u ARKUSU“, je dle žalobce nedostatečný a může poskytovat široký prostor pro stanovení místa spáchání přestupku.
8. Dle žalobce je chybné a s reálným skutkovým stavem věci nekorespondující i tvrzení správního orgánu o tom, že byl ihned zastaven hlídkou. Časový úsek tří minut dle vnímání žalobce nevystihuje pojem „ihned“. Kontrola, která proběhla po třech minutách od spáchání přestupku, tedy neproběhla ihned. Je tedy zjevné, že mohlo dojít k jistým i zásadním pochybením při ztotožnění osoby řidiče.
 9. Další zásadní rozpor spatřuje žalobce v tvrzení, že vozidlo bylo zastaveno, když žalobce zastavil v místě u hasičské zbrojnice ve chvíli, kdy si všiml vozidla policie se zapnutou světelnou signalizací a policisté tedy dojeli k již stojícímu vozidlu.
 10. Žalobce dále uvedl, že pokud správní orgán tvrdí, že svědecké výpovědi zasahujících policistů jsou pro usvědčení žalobce dostačující, lze předpokládat, že by tyto výpovědi měly být bez zjevných rozporů. Na rozpory však žalobce ve svém odvolání upozorňoval a dle jeho názoru tím vznikají významné pochybnosti o celkové kvalitě a hodnověrnosti výpovědí zasahujících policistů. Obdobně upozornil na chybu ve jménu svědkyně a rozpory ve výpovědích v otázce místa sezení spolujezdkyně. Tím dle žalobce vzniká důvodná pochybnost ohledně osoby přestupce, kdy doposud provedené dokazování tyto pochybnosti nevyloučilo a v souladu s právní zásadou in dubio pro reo, nemohou jít k tíži žalobce.
 11. Dále žalobce namítl, že mu v rámci celého řízení nebyly prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, kdy v celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, ani s tím, že naplnění materiálních znaků přestupku je spatřován v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu. Dle názoru žalobce jde tato formulace proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku, kdy toto konstatování by stíralo jakýkoli rozdíl mezi těmito znaky. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, z něhož dovodil, že naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního. Žalobce se domnívá, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Lze se tedy domnívat, že i když by po formální stránce přestupek spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Dle žalobce je možno v tomto směru v rozhodnutí správního orgánu spatřovat určitou tendenčnost, neboť staví úvahu ohledně materiálních znaků přestupku do roviny „byla překročena rychlost, obviněný je vinen“.
 12. Žalobce brojil i proti odůvodnění sankce a uvedl, že v odůvodnění se nachází mnoho pasáží bez reálného základu a pasáží obsahujících umělé konstrukty, které mají podpořit závěr správního orgánu. Označil za irrelevantní hodnocení správního orgánu toho, čemu by měl žalobce rozumět a čemu již ne. Toto konstatování má dle jeho názoru opět nádechy jisté tendenčnosti a nabízí se i podezření podjatosti vůči osobě žalobce. K okolnostem přestupku, kdy nebylo zjištěno nějakých zvláštních pohnutek vedoucích ke

spáchání přestupku, žalobce dodal, že ani zjištěno být nemohlo, neboť nic v tomto smyslu správními orgány zjišťováno nebylo. Tvrzení správního orgánu o rychlosti, jako jedné z nejčastějších příčin dopravních nehod, je celé postavené pouze na imaginární představě správního orgánu a je využita čistě účelově pro podporu tvrzení správního orgánu. Z veřejně dostupných statistik zveřejňovaných Policií České republiky je zcela zřejmé, že nerespektování nejvyšší povolené rychlosti má za příčinu asi jen 6 - 7% dopravních nehod. Tato teze o nebezpečnosti daného jednání je naprosto lichá a správní orgán by, dle názoru žalobce, neměly takovéto fiktivní úvahy ve svých rozhodnutích využívat.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky uvedl, že jednotlivé důkazy spolu plně korespondují a dávají správnímu orgánu ucelený a jednoznačný obraz spáchání přestupku, proto správní orgán I. stupně neshledal potřebné provádět další úkony, které by byly zcela nadbytečné vzhledem ke zjištěným skutečnostem, neboť skutek je dostatečně a spolehlivě zjištěn a prokázán nejen listinnými důkazy, ale i svědeckými výpověďmi.
14. K námitce týkající se zadokumentování přestupku Policií ČR uvedl, že není dána povinnost zajistit snímky zastaveného vozidla a řidiče, který byl na místě ztotožněn. Ze svědeckých výpovědí dle žalovaného jasně vyplynulo, že řidičem předmětného vozidla byl žalobce.
15. K naplnění obecných znaků přestupku, tj. zda jednání žalobce bylo v rozporu s právem, zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše, žalovaný poukázal na spisový materiál, v němž jsou dle jeho názoru založeny důkazy zaznamenávající skutečnost, že se žalobce předmětného přestupku dopustil.
16. K námitce naplnění materiálního znaku přestupku žalovaný poukázal na definici přestupku v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, z něhož vyplývá, že přestupek je tvořen kombinací formálních a materiálních znaků. Formálními znaky přestupku se rozumí jednak obecné zákonné znaky a dále typové znaky, tj. znaky skutkové podstaty, které jednotlivé přestupky charakterizují a umožňují je navzájem odlišit. Materiální znak přestupku je jeho společenská škodlivost, ohrožení či porušení zájmu společnosti. Stupeň společenské škodlivosti je nutno posoudit u každého případu zvlášť, je dán konkrétními okolnostmi daného případu. Má-li být konkrétní jednání označeno jako přestupek, musí být naplněny zároveň jak materiální tak i formální znaky dotyčného přestupku, což bylo v daném případě dle žalovaného splněno.
17. K uloženým sankcím žalovaný uvedl, že žalobce se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Ten stanoví, že za výše uvedený přestupek se uloží pokuta od 5.000 Kč do 10.000 Kč a zákaz činnosti od 6 měsíců do jednoho roku. Požadavek nezbytného zmocnění k uložení tohoto typu sankce byl v daném případě splněn. Správní orgán uložil pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí a zákaz řízení na úplné spodní hranici zákonného rozpětí.
18. Žalovaný má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
20. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku vyhotoveného dne 27. 7. 2016, čj. KRPH-66265-6/PŘ-2016-050206, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství

Královéhradeckého kraje, územní odbor Hradec Králové, dopravní inspektorát, vyhotovil dne 14. 9. 2016 oznámení o zahájení správního řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 11. 10. 2016. Tohoto dne proběhlo ústní jednání za přítomnosti žalobce. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami a žalobce se k věci vyjádřil mimo jiné tak, že uvedl, že vozidlo zapůjčil osobě blízké, že vše vzal na sebe, že se na výzvu policisty prokázal svými doklady a s přestupkem souhlasil.

21. Následně správní orgán I. stupně předvolal ke svědecké výpovědi policisty, kteří prováděli předmětnou silniční kontrolu, tj. pprap. J. S. a nstržm. I. M., a ti byli k věci vyslechnuti za přítomnosti žalobce.
22. Dne 9. 11. 2016 vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí čj. MMHK/222844/2016, sp. zn. P/2369/2016/OS1/Čiž, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Přestupku se měl žalobce dopustit dne 16. 7. 2016 v 13:31 hodin na silnici I. třídy č. 33 u ARKUSU ve směru na Hradec Králové, kde měl řídit motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, registrační značky x, přičemž uvedenému motorovému vozidlu byla naměřena rychlost jízdy (po odečtení příslušné tolerance v měření) 149 km/hod. v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod.
23. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
24. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím, když výrok tohoto rozhodnutí částečně změnil vypuštěním věty „Řidič s přestupkem souhlasil.“ a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.
25. V prvním okruhu námitek žalobce namítal, že nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu věci, že osoba přestupce nebyla jednoznačně zjištěna a že nebylo zjevné ani přesné místo spáchání přestupku. Krajský soud těmto námitkám nepřisvědčil, a to z následujících důvodů.
26. Z oznámení přestupku sepsaného na místě dne 16. 7. 2016, z oznámení přestupku ze dne 27. 7. 2016 a z úředního záznamu ze dne 10. 8. 2016 vyplývá, že dne 16. 7. 2016 prováděla hlídka Policie ČR na silnici I/33 ve směru na Hradec Králové u Arkusu silniční kontrolu, přičemž ve 13:31 hod. byla motorovému vozidlu registrační značky x naměřena rychlost mimo obec (kde je dovolená rychlost 90 km/hod.) rychlost 154 km/hod., po odečtení stanovené odchylky v měření rychlost 149 km/hod. Předmětné vozidlo bylo zastaveno ve 13:34 hod. v obci Holohlavy u hasičské zbrojnice a v řidiči byl po předložení dokladů zjištěn žalobce. V oznámení je vyplněno i jeho vyjádření „potřeboval jsem bezpečně dokončit předjíždění“, toto své vyjádření však nepodepsal. Jako svědkyně, resp. spolujezdkyně, byla v oznámení uvedena M. R. (nebo R. - poznámka soudu: údaj je vyplněn velkými tiskacími písmeny ručně a písmeno S/J uprostřed příjmení není dostatečně čitelné), její datum narození a bydliště.
27. Žalobce své tvrzení, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, uvedl až při jednání u správního orgánu dne 11. 10. 2016, kdy velmi podrobně popsal okolnosti předjíždění v předmětný den a uvedl, že vzhledem k tomu, že šlo o firemní vozidlo, které zapůjčil osobě blízké, že vše vzal na sebe, že se na výzvu policisty prokázal svými doklady a že s přestupkem souhlasil. K dotazu pracovníka správního orgánu zopakoval, že vozidlo neřídil.

28. Správní orgán I. stupně následně dne 9. 11. 2016 vyslechl svědky, tj. policisty, kteří prováděli předmětnou silniční kontrolu, tj. pprap. J. S. a nstržm. I. M. Svědci shodně uvedli, že na místě řidiče seděl při zastavení vozidla muž a na místě spolujezdce žena. Muž byl dle předložených dokladů ztotožněn a byla mu vysvětlena podstata spáchaného přestupku. K dotazu oba potvrdili, že u jednání přítomný žalobce je tím řidičem, kterého kontrolovali. Jejich výpovědi korespondovaly s údaji zaznamenanými v oznámení přestupku a úředním záznamu a nejsou ani mezi sebou v zásadním rozporu. Pokud žalobce poukazuje na rozpor v tom, že pprap. S. uvedl, že v té době neměl řidič „plnovous“, a nstržm. M. uvedl, že v té době řidič neměl „tak dlouhé vousy“, krajský soud v těchto sděleních v podstatě nespatřuje žádný rozpor. Není totiž pravdou, že by pprap. S. svým vyjádřením vousy vyloučil zcela, jak namítal žalobce, neboť sdělení, že řidič neměl plnovous, nijak nevylučuje jinou úpravu či tvar vousů. Svědci se tak neshodli pouze na místě, na kterém měla sedět spolujezdkyně. Vzhledem k tomu, že kontrola byla zaměřena na řidiče vozidla, na kterého je zejména vždy upřena pozornost, neshodu svědků v popisu sezení spolujezdkyně ve vozidle nelze po uplynutí cca 4 měsíců od doby kontroly považovat za rozpor nějak zásadní, který by měl mít vliv na věrohodnost svědků a jejich výpovědi. Ostatně nelze přehlédnout, že žalobce vůbec ani nespороval, že by nebyl policisty v inkriminovaný den po zastavení vozidla kontrolován on, sám to i při ústním jednání dne 11. 10. 2016 ve své výpovědi u správního orgánu potvrdil („předložil jsem doklady“ ... „vzal jsem vše na sebe“). Argumentace žalobce směřující ke znevěrohodnění policistů v tom, že by nebylo zřejmé, koho kontrolovali, je tedy navíc zcela mimoběžná s jeho vlastními tvrzeními a potažmo i s podstatou věci.
29. Naopak nelze přehlédnout, že žalobce sám sebe značně znevěrohodnil již tím, že nejprve dne 16. 7. 2016 při silniční kontrole tvrdil, že vozidlo řídil, předložil své doklady a po sdělení podstaty přestupku uvedl, že potřeboval bezpečně dokončit předjíždění. Až po třech měsících při ústním jednání dne 11. 10. 2016 přišel s jinou verzí, a to že předmětné vozidlo bylo vozidlem firemním a protože jej zapůjčil osobě blízké, že vzal vše na sebe, že se policistům prokázal svými doklady a s přestupkem souhlasil, neboť se domníval, že vše bude vyřešeno pokutou na místě.
30. Nutno konstatovat, že pokud při silniční kontrole vůbec nic nenasvědčuje tomu, že by vozidlo řídil někdo jiný, než po zastavení vozidla osoba sedící na místě řidiče, která se prokáže jako řidič vozidla doklady a s policisty i komunikuje v postavení řidiče (s přestupkem dokonce souhlasí), a posléze správnímu orgánu tato osoba, tj. při kontrole ztotožněný řidič tvrdí opak, tj. že pouze „vzal vinu na sebe“ a přenáší odpovědnost za spáchání přestupku na jinou osobu, musí být počítat s tím, že jeho diametrálně odlišná tvrzení, kdy v jedné své verzi rozhodně mluví nepravdu, jej staví pozice zcela nevěrohodné osoby, která jednou tvrdí to a podruhé ono. Žalobcovu druhou verzi o řízení vozidla v době spáchání přestupku jinou osobou pak lze i s ohledem na ostatní zjištěné skutečnosti a shromážděné důkazy (viz níže) ve věci důvodně označit za nevěrohodnou a účelovou.
31. K tomu krajský soud dále uvádí, a to i v souvislosti s námitkou směřující proti uvedení přesného místa spáchání přestupku, že je mu známo na základě znalosti místních poměrů, neboť jde o lokalitu u Hradce Králové, že u silnice č. I/33 je cca 2 km od obce Holohlavy motel Arkus (to lze ověřit i náhledem na veřejně dostupný portál mapy.cz). Z popisu místa měření („u Arkusu ve směru na Hradec Králové“) a místa zastavení a fyzické kontroly předmětného vozidla („u hasičské zbrojnice v Holohlavech“) je zcela zřejmé, kde k přestupku došlo, a že po změření rychlosti projíždějícího vozidla musela

policejní hlídka nejprve jet chvíli za předmětným vozidlem, dojet ho a teprve pak ho zastavit (což nepochybně odpovídá zaznamenaným časovým údajům). Žalobce přitom rozporoval i tvrzení, že by vozidlo „bylo zastaveno“, a tvrdí, že zastavil sám ve chvíli, kdy si všiml vozidla policie se zapnutou světelnou signalizací, a že policisté dojeli již ke stojícímu vozidlu. Jak by však policisté asi jinak jedoucí vozidlo zastavili, než za pomoci světelné signalizace? V tvrzení, že vozidlo „bylo zastaveno“, tedy krajský soud neshledává žádný rozpor se skutečností a už vůbec žádnou nejasnost, přičemž uvedený postup lze označit za zcela standartní.

32. Krajský soud neshledal nijak se skutkovým stavem v rozporu ani žalobcem napadnuté tvrzení správního orgánu, že byl žalobce zastaven hlídkou „ihned“ po spáchání přestupku. Ze všech údajů zřetelně uvedených ať již v oznámeních o přestupku, úředním záznamu či rozhodnutích správních orgánů (i ve výroku rozhodnutí) je totiž rovněž zcela jednoznačně a výslovně uvedeno, že k přestupku došlo ve 13:31 hod. a vozidlo bylo kontrolováno ve 13:34 hod. Zda tuto dobu správní orgán označil jako „ihned“, či by ji označil jinak, je tedy nepodstatné. Žalobce z toho dovozuje, že z důvodu této prodlevy mohlo dojít „k jistým i zásadním pochybením při ztotožnění osoby řidiče“, které však nijak nekonkretizoval. Nutno připomenout, že právě po změření rychlosti vozidla žalobce ve 13:31 hod. vyjelo policejní vozidlo za ním, a zapnutou světelnou signalizací jej přinutilo zastavit, k čemuž došlo ve 13:34 hod. Sám žalobce i nyní v žalobě uvádí, že vozidlo zastavil ve chvíli, kdy si všiml vozidla policie se zapnutou světelnou signalizací. Z toho tedy lze jednoznačně dovodit, že vozidlo policie bylo za ním na dohled nejpozději krátce před zastavením, tedy i policisté měli vozidlo žalobce ještě před zastavením na dohled. Jestliže tedy policisté po přistoupení ke kontrolovanému vozidlu ztotožnili žalobce jako řidiče vozidla, neboť seděl na místě řidiče (jako řidič sám i vystupoval), je vysoce nepravděpodobné (ne-li např. za jízdy nemožné), aby si žalobce přesedl z jiného místa ve vozidle na sedadlo řidiče. Ostatně ani žalobce ve své změněné verzi o tom, kdo řídil, neuvedl, jak a kdy k výměně osob za volantem mělo dojít.
33. Žalobce namítal současně i to, že není zjevné přesné místo spáchání přestupku a že popis místa s užitím místních názvů „u ARKUSU“ je nedostatečný a může poskytovat široký prostor pro stanovení místa spáchání přestupku.
34. K tomu krajský soud uvádí, že podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat zejména „*popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce*“. Judikatura již v minulosti dovodila, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.
35. V projednávané věci skutek byl vymezen způsobem, který vylučuje jeho nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku číslem silnice, názvem objektu u této silnice (motelu), u něhož bylo měření prováděno, směrem jízdy, názvem následující obce,

kde bylo změřené vozidlo zastaveno, a výši povolené rychlosti v daném úseku. Ve výroku byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Správnímu orgánu by bylo lze pouze vytknout poněkud neobratnou a kostrbatou formulaci výroku (nejprve uvedení místa zastavení vozidla, teprve poté místo spáchání skutku, tj. místo měření), ta však sama o sobě nezpůsobila nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí.

36. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že v daném případě bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že přestupek spáchal žalobce, a tento závěr považuje soud za dostatečně spolehlivě zjištěný. Důkazní řízení je opřeno o listinné důkazy a o výpovědi policistů provádějících kontrolu, o jejichž věrohodnosti nevznikly pochybnosti. Zjištěný skutkový stav pak v daném případě nemohlo úspěšně zpochybnit následné tvrzení žalobce o tom, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil.
37. Pokud jde o námitku, že jméno spolujezdkyně žalobce bylo v rozhodnutí orgánu I. stupně uvedeno chybně (R. namísto R.), šlo o zcela nepodstatnou nepřesnost, která nemohla mít na posouzení spáchání předmětného přestupku žalobcem a závěr ve věci žádný vliv. Navíc lze ověřit v oznámení o přestupku sepsaném na místě dne 16. 7. 2016, že jméno této spolujezdkyně bylo vyplněno ručně tak, že není zcela čitelné právě to písmeno v jejím příjmení, které pak správní orgán I. stupně uvedl chybně.
38. Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce, v níž je žalovanému vytýkáno, že se nezabýval tím, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je žalobci kladen za vinu tedy, že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem.
39. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno zákonem o přestupcích nebo jiným zákonem, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona o přestupcích) a zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem je zřejmý. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu definuje ustanovení § 125c zákona o silničním provozu.
40. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více nebo mimo obec o 50 km/hod. a více. Ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona stanoví, že mimo obec smí jet řidič motorového vozidla o maximální hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu rychlostí nejvýše 90 km/hod., na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/hod. a jde-li o dálnici nejvýše 130 km/hod. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu tak naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Upravuje-li [§ 18 odst. 3](#) tohoto zákona rychlost jízdy, pak ten, kdo takto upravenou rychlost nerespektuje, porušuje zákon.
41. Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku včetně naplnění materiálního znaku se zabýval žalovaný na straně 13 a 14 žalobou napadeného rozhodnutí a před ním správní orgán I. stupně na straně 5 a 6 (rozhodnutí I. a II. stupně se považuje za jeden celek). Z jimi prezentované úvahy přitom zřetelně vyplývá, že za žalobcem porušený chráněný zájem označily organizaci dopravy na určitém území vyplývající z obecné úpravy. Konstatovaly, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby splňovaly v běžných případech i znaky materiální.

Zákonodárce nastavil v ustanovení § 18 zákona o silničním provozu hranici nejvyšší dovolené rychlosti, čímž určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti. Protiprávní jednání žalobce tak ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích, kterou je jeho bezpečnost, přestože nedošlo k přímému ohrožení jiných účastníků silničního provozu.

42. Vzhledem ke zjištěnému překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem lze míru společenské nebezpečnosti označit za vysokou a krajský soud považuje úvahu správních orgánů pro zhodnocení shora popsaného jednání žalobce z hlediska naplnění materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku za dostačující. Zákon o silničním provozu stanoví maximální povolenou rychlost v obci i mimo obec, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Překročením zákonem povolených rychlostí je porušen chráněný zájem, neboť při překročení povolené rychlosti, v nyní posuzovaném případě výrazném, řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané i nepředpokládané, které mohou nastat v provozu, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek jak jiných osob, tak i svůj vlastní, z důvodu, že se délka brzdné dráhy vozidla s rychlostí zvětšuje.
43. Krajský soud uzavírá, že jednáním žalobce, tj. překročením nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku o více než 50 km/hod., došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť popsany skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit zejména bezpečnost silničního provozu.
44. Žalobce se mýlí, pokud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, dovozuje obecný závěr, že naplnění materiálního znaku nelze nikdy odůvodnit naplněním znaku formálního. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud totiž uvedl následující: „Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Ke správnému pochopení uvedené citace je nutno uvést, že v rozsudku bylo zdůrazněno přidružení se dalších významných okolností k jinak běžně se vyskytujícím případům. Takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. V nyní projednávaném případě však byla situace zcela odlišná. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o více než 50 km/hod., tedy nenaplnil dokonce ani základní skutkovou podstatu přestupku (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu), ale skutkovou podstatu kvalifikovanou (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 2 zákona o silničním provozu), čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu velmi výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy

nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno ani dále detailněji zkoumat.

45. Nutno znovu připomenout, že žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil výrazně (více než o 50 km/hod.), což mělo za následek vznik reálného nebezpečí ohrožení zdraví, života a majetku žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu. Porušení zákonné povinnosti uvedeným způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Jde bezesporu o ohrožení zájmu chráněného zákonem, když podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“. Nešlo přitom o žádné nevýznamné překročení povolené rychlosti, proto se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že možnost ohrožení kohokoliv uvedeným jednáním byla velmi nízká. Skutečnost, zda ke konkrétnímu ohrožení dalších účastníků silničního provozu nebo dokonce přímo k nehodě došlo či nikoliv, nemůže být samo o sobě při takovém hodnocení významné. Krajský soud neshledal žádné okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn.
46. Žalobce v žalobě namítl i to, že v odůvodnění sankce se nachází mnoho pasáží bez reálného základu a pasáží obsahujících umělé konstrukty, které mají podpořit závěr správního orgánu.
47. Ani těmto námitkám zpochybňujícím odůvodnění uložené sankce krajský soud přisvědčit nemohl. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je tak povinen zabývat se při ukládání sankcí všemi hledisky, které zákon předpokládá, odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Správní orgán I. stupně se odůvodněním uložených sankcí zabýval na straně 5 a 6 jeho rozhodnutí. Žalovaný odůvodnil uložené sankce na straně 15 až 19 napadeného rozhodnutí. Mimo jiné uvedl, že jako přitěžující okolnosti přihlédl k osobě pachatele (žalobce), tj. k jeho opakovanému porušení pravidel silničního provozu, což vyplynulo z jeho evidenční karty řidiče. Polehčující okolnost spatřoval v tom, že při přestupku nedošlo k žádné újmě na zdraví ani majetku. Je tedy zřejmé, že řidičská nekázeň žalobce byla vyhodnocena jako přitěžující okolnost. Naopak jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že nedošlo k ohrožení jiných osob. Pokud platná právní úprava obsahuje pro uložení sankce určité rozmezí, je správnímu orgánu při vyměřování konkrétní její výše dána možnost správního uvážení. Při tomto uvážení nesmí samozřejmě postupovat svévolně, ale musí respektovat základní principy, které ve správním právu platí. V projednávané věci krajský soud shledal, že rozhodovací prostor a pravidla pro ně zákonem vymezená správní orgány respektovaly a sankce v nepřiměřené výši nestanovily. V tomto směru je nutno připomenout, že žalobci byla pokuta uložena při spodní hranici zákonného rozmezí a zákaz řízení motorových vozidel na samé spodní hranici zákonného rozmezí.
48. Pokud jde o polemiku žalobce s jednotlivostmi v úvahách správních orgánů při odůvodnění sankce, tato je vzhledem ke shora uvedenému zcela irelevantní. Přesto k ní krajský soud ve stručnosti uvádí následující. Není pravdivé tvrzení žalobce, že pohnutky vedoucí ke spáchání předmětného přestupku nemohly být zjištěny a že nebyly správními orgány zjišťovány. Na straně 18 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvedl výslovně, v čem spatřuje pohnutku, tj. motiv spáchání přestupku, když vyšel z tvrzení samotného

žalobce, že se snažil dokončit předjíždění a proto překročil rychlost. Úvaha správního orgánu o tom, že nerespektování dovolené rychlosti je jednou z příčin dopravních nehod, je všeobecně známou skutečností a je zcela nepodstatné v kolika procentech se na všech dopravních nehodách podílí. Žalobcem uváděných cca 7% tak nebezpečnost tohoto přestupkového jednání pro společnost rozhodně nikterak nevylučuje. Vzhledem k již shora konstatovanému výraznému překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném případě (o 59 km/hod.) a tedy zásadnímu porušení zákonné povinnosti řidiče jako účastníka provozu na pozemních komunikacích tak dlužno dodat, že pokud žalobce skutečně nechápe, že svou vysokou rychlostí ohrožoval sebe i své okolí, tedy zájem společnosti na bezpečném provozu jako takovém, je otázkou, zda vůbec může disponovat řidičským oprávněním.

V. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. ledna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně